

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

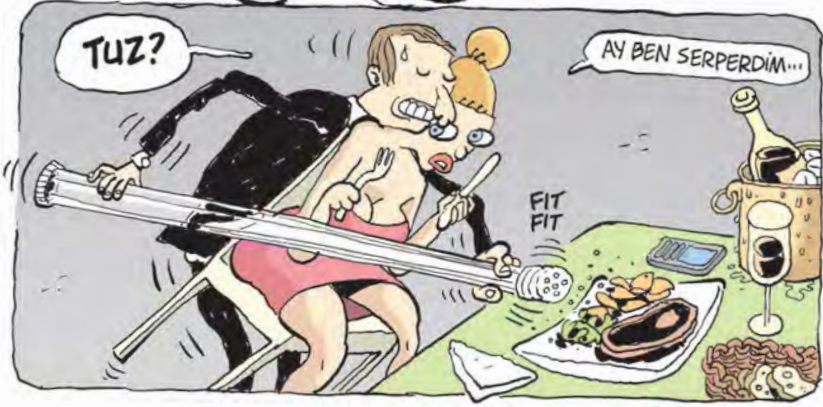
Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

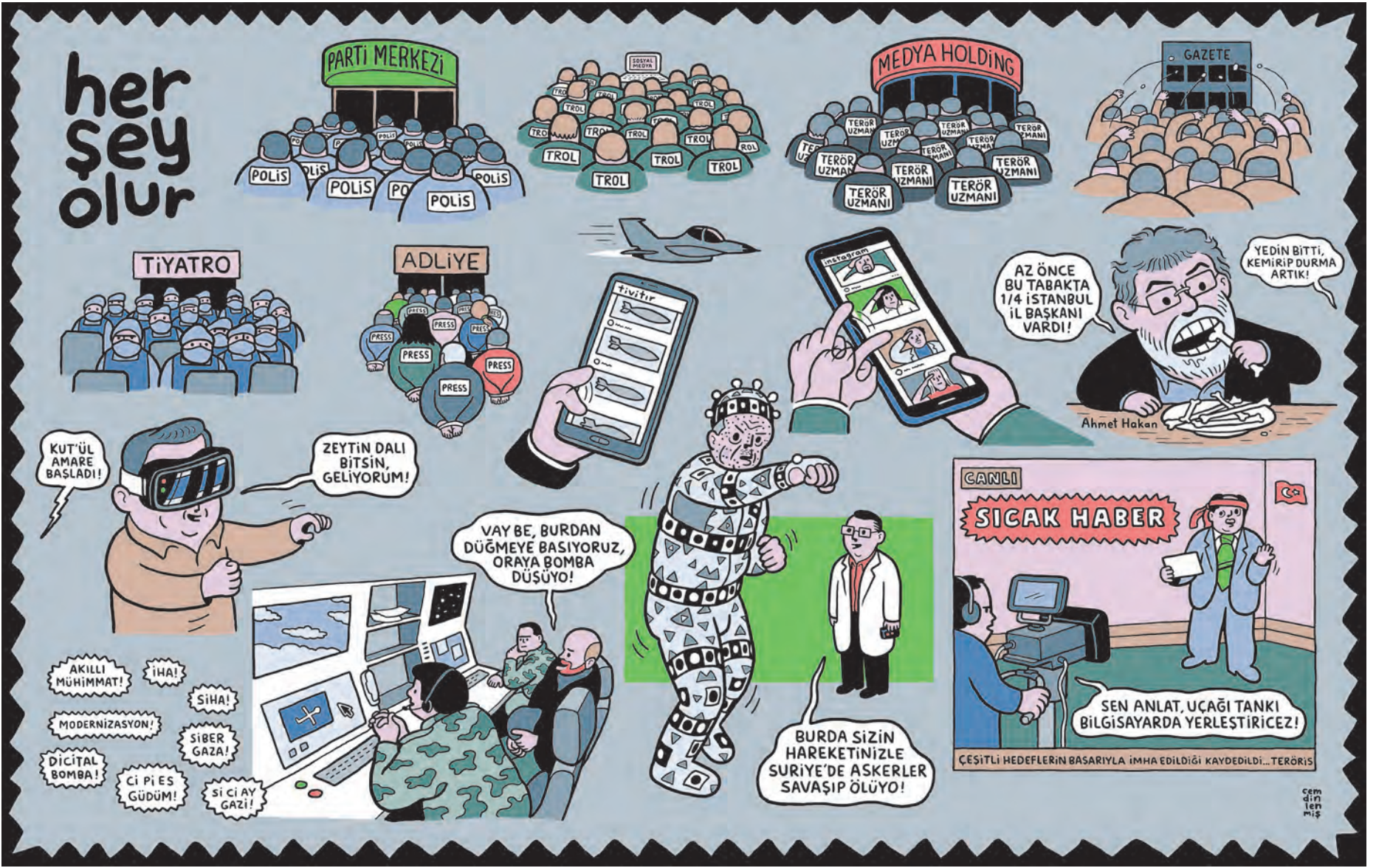
- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

YPG AFRİN'E DESTEK GÖNDERSİN Mİ
GÖNDERMESİN Mİ?

NE
BİLEYİM,
HER KAFADAN
Bİ SES
ÇIKIYO??

Normal şartlar altında

değil bir ülkenin düzenlediği askeri operasyona, kendi hâlinde bir şirketin yönetim kurulu toplantısına bile yoldan geçen, o şirkette hiçbir görevi olmayan kerestenin biri giremez. Yönetim kurulu üyelerinden biri davet etse diğer üyeler izin vermez. Ama **Yeni Türkiye'de** ülkenin askeri operasyon odalarında hiçbir görevi, yetkisi, bilgisi ve de ilgisi olmayan abuk subuk adamların sırf babalarının görevi nedeniyle en azından Gizli gizlilik derecesi olması gereken operasyonu adım adım izlediğini görebilirsiniz. Anlaşılan o ki **Yeni Türkiye** "yetkilerin" babadan oğula geçtiği bir ülke hâline gelmiştir.

Normal şartlar altında

bir siyasi partinin il başkanını o siyasi partinin delegeleri seçer. Eğer bir partinin delegeleri belirli bir kişiyi kendilerine başkan seçiyorsa özellikle bir tokatla dünya görüşünü değiştiren namus fakirlerinin, gazetadaki abilerine özenip cinayete azmettirmeye özenen ve iki satır yazıyı bile ekşi

sözlükten araklayarak yazan fikir hırsızlarının itiraz etmesi mantık dışıdır. Ama **Yeni Türkiye'nin** kompleksleriyle kıvrım kıvrım kıvranan müfterilerinin, bir yandan sayısız iftirayı, iftira olduğunu bile bile yaymaya devam ederek bırakın üye olmayı hayatı boyunca oy bile vermediği bir partinin il başkanını tayin etmeye kalktığını görebilirsiniz.

Ve yine **Normal şartlar altında** yıllardır sabah akşam hem kendisi hem partisinin üyeleri hem de partisinin milyonlarca seçmeni terörist ilan edilen, ağzıyla kuş tutsa iktidara yaranamayacak, attığı her adım, ağzından çıkan her söz terörist suçlamasıyla karşılık bulan bir muhalefet liderinin yıllardır kendisine terörist diyen iktidarın "terörle mücadele" operasyonuna koşulsuz destek vermeden önce hiç olmazsa bir an düşünmesi beklenir. Ama görünen o ki **Yeni Türkiye'de** muhalefet liderleri de düşünme yeteneklerini sonuna kadar kaybetmişler, onay verdikleri hukuka aykırı kararlar yargılanmalarından bile ders alamayıp kendi mezarlarını kazmaya başlamışlardır.

@baris_uygur

nisan hakan

Hasan İnceler akşam sekiz civarı evime giriş yaptı ve inledi: Dışarlar soğuk ha!

İçeri gir ve kendini bir kalorifer peteğine yasla. Bir odun sobası değildir, bir şömine değildir fakat apartmanımızda akan sudan yanan elektrikten sonra hayatın en önemli üçüncü kaynağıdır.

Apartmanımızda genelde yaşlılar yaşamaktadır, yaşlandıkça kuluçkadaki kuş yumurtalarına dönmüşlerdir. Apartmanın

genelinde bunalıcı bir ısı devamlı olarak korunmadığı halde maalesef ölebilirler, şikayet edebilirler, kaloriferin yanında 1970'lerde yakın aile dostları Kemal Bey'in Almanya'dan hususi sipariş üzerine getirdiği elektrikli sobayı yakmaya çalışabilirler. Bu cihaz şimdiki ruhsuz, zevksiz, tutkusuz ufolara, katalitik sobalara benzemez. Kemal Bey'in kendisi gibi hayata karşı anlaşılamaz bir doyumсузлук hissiyle yanarlar. Çok elektrik çekerler ve kısa devre yapıp yatak odalarında ani ve söndürülemez yangınlara yol açabilirler. Tıpkı Kemal Bey'in kendisi gibi.

Üçüncü kattaki Buket Hanım'ın kocası Murat Bey Buket Hanım'ın Kemal Bey'le yaşanan o günah dolu geceden sonra pişmanlıklar içinde kahrolup Kemal Bey'i hayatından tamamen çıkarttığını, ancak Kemal Bey'in dokunuşunun, nefesinin sıcaklığını Almanya'dan sipariş üzerine hususi getirttikleri elektrikli sobada bulduğunu, bacaları ve ensesi elektrikli soba ateşinden her yandığında o talihsiz fakat heyecan dolu geceyi hatırladığını nereden bilebilirdi? Murat Bey sadece Kemal Bey'in evlerine ziyaretlerinin birden kesildiğini fark etmiş ve "acaba adama bir terbiyesizlik mi yaptık, çok da kültürlü hoşsohbet bir insandı" diye düşünmüştü.

Kemal Bey'in ziyaretlerinin kesilmesi demek, Kemal Bey'le birlikte eve gelen alman şerilerinin, tereyağlı noel kurabiyelerinin yabancı viskilerin de hayatlarından aniden çıkması demekti. Kemal Bey kaliteden, lüksten anıyordu. Adamin elli sene önce getirdiği elektrik sobası bile halen tık demeden çalışıyor, odaları ateşe veriyordu. Elektrikli soba her ortaya çıktığında karısı Buket Hanım'a önce

sobayı "şimdiki elektrikli sobaları iki sene kullan sonra çöpe at, malzemesi dandik, her şeyin en adisini, en ucuzunu kullanıyorlar. Eskiden aldığımız her şeyi çocuğumuza kalacak diye alırdık. Bu soba mesela, biz öldükten sonra, eğer isterse ölümümüz Berk'e kalır. Ama istemez, beğenmez. Bizi de beğenmiyor, hiçbir şeyimizi de beğenmiyor. Davar gibi tek eğlencesi cipe binip orada burada nargile içmek." diye över ardından da "Kemal Bey vardı, bu sobayı Almanya'dan hususi getirmişti, ne kadar befyendi bir insandı hatırlıyor musun? Eski insanlar başkaydı, eğlenmeyi de bilirlerdi, yaşamayı da bilirlerdi ama her zaman incelleme, terbiyeyle davranırlardı. Kemal Bey'e bak bir de bizim ölümümüz Berk'e bak. Benzer bir yeri var mı bu insanların?" diye hayıflanırdı. Buket Hanım'ın şakaklarından omuzuna doğru yürüyen terleri, bir anda yere sabitlenen bakışlarını Alman malı elektrik sobasının yaydığı amansız ısıya yorardı. Oysa Buket Hanım'ın aklını başka hiçbir düşünceye ya da harekete yer bırakmayan bir şüphe dolduruyordu bu konular açıldığında. Kemal Bey ile oğlu Berk gerçekten o kadar farklı insanlar mıydı? Benzer yerleri yok muydu? Bazı halleri, sesi, hareketleri, güldüğü zaman yüzünün aldığı şekil... Bunlar Kemal Bey'e benzemiyor muydu?

"Biralr ısınmasın, dolaba koyayım ben bunları. Anlat ama sen dinliyorum, değişik bir olaymış, Kemal Bey kundiklemiş mi diyorsun şimdi Buket Hanım'ı? Sen nereden duydun, kendisi mi anlattı? Belli bir yaştan sonra akıllarına geleni anlatmaya başlıyor insanlar, filtre falan kalmıyor beyinde. Bizim de Edirne'de komşumuz vardı, gençliğinde geneleve gitmişler arkadaşlarıyla, kim gelse onu anlatıyordu güle güle. On kere dinlemişimdir. Ailesi de bir şey yapamıyordu adama, ne yapsınlar odaya mı kapatınsınlar? Alışmışlar artık bir yerden sonra."

Böyle dedi Hasan ve toplamda on adet birayı buzdolabında boş bulduğu her noktaya yerleştirmeye başladı. İki adet bira çorba tenceresinin yanına, bir adet bira tost ekmeğinin kucağına, biri iki ayrı paket beyaz peynirin arasına. Beyaz peynirlerim tam yağlı yumuşak inek peyniri oldukları için aralarına aldıkları bira şişesinin şekline giriyorlar, mükemmel destek sağlıyorlar. Burada şişsel bir uyum yok mu Hasan'cığim. Şimdi bira şişesini destekleyen

bu peynirler biraz sonra biranın yanına meze olacak, birbirlerine bambaşka bir noktada destek olacaklar. Bana tatlı geliyor böyle şeyler.

Alman elektrik sobası.

Mevzuları da Buket Hanım'dan öğrenmedim. Buket Hanım böyle konuları ulu orta konuşacak bir insan gibi gelmedi bana. Bilmiyorum, belki dört biradan sonra değişik halleri de, onu bilmemize imkan yok. Bir gün bilgisayardan facebook'u açamamışlar, apartman boşluğunda beni yakaladılar, torunları yurt dışına gidecekmiş, davar oğulları Berk ve hayırsız gelinleri bizim buralara gelmeye üşenmişler, "facebook var ya sizde, oradan açın görüntülü konuşalım, hem çocuk da yurt dışına gitmeden önce arkadaşlarıyla görüşmek istiyor, şimdi sizin oraya gelirsek onun da planlarını bozarız" demişler. Benden rica ettiler, bu facebook'u kurar mısın, facebook'da bizim davar oğlumuz Berk'in ve sivilce suratlı ergen irisi torunumuzun suratının gözükmesini sağlar mısın?" diye. Onlara facebook ayarlamaya

çalışırken dinlediğim bazı konuşmalardan toparladım beynimde olayları.

Görüntülü görüşmeyi ayarlayınca inanılmaz seviniler, Buket Hanım bana "sen maşallah, ne kadar terbiyeli, nur yüzlü bir çocuksun sen" diye sarıldı, bana kendi yaptığı saçma sapan bir tatlıdan ikram etti, evime gidemedim. Davar Berk anne babasının evinde kendi yaşlarında bir insan görünce inanılmaz huylandı, tedirgin oldu. Aklından geçenler sıçana benzer suratına yansıyor: "Anne babamı kandırarak, eve girip çıkacak, evde altınların yerini bulacak, altınları çalacak, pırlantaları çalacak, oysa altınları benim almam lazım, müteahhit bir arkadaşla inşaat işine gireceğiz, altınlar o iş için lazım" diye düşünüyordu. Berk'e bir yandan tatlıyı yiyerek "belki de son günlerinde çok yardımcı olduğum, evlerime uğrayıp hal hatırlarını sorduğum için Buket Anne'yle Murat Baba vasiyetlerinde bana da pay verir, hatta belki siz hiç arayıp sormadığınız için bütün mirası bana bırakırlar, beğenmediğiniz bütün eşyalar bu apartman dairesiyle birlikte benim olur? Ne diyorsun bu işlere? Böyle şeyleri hep duyuyoruz, oluyor böyle olaylar..." der gibi baktım. Biraz huzursuz olsun hayırsız oğlan. Belki anne babasını biraz daha sık ziyaret eder, belki biraz bok boğazından kesip bir yardımcı falan tutar. Ne dersin Hasan'cığim? Ben mi yanlışım? Ben mi ön yargılıyım? Bunları konuşalım...

Devamı ve sonu haftaya.

Türk sinemasındaki filmlerin yüzde ellisi paranın ne kadar da önemsiz olduğu, hiç paramız olmadan da mutlu mesut yaşayabileceğimizi iddia ediyor. Ansızın milyoner olan kasabalı kahramanlar milyonlarca liralık servetlerinin hiç de onları mutlu etmediğini görüp servetlerini fakir fukaraya şirketlerini işçilere devredip kasabalarına geri dönüyor. Ama bu filmlerin yapımcılarına baktığımızda, bırakın film şirketinin hisselerini sette çalışanlara dağıtmayı, senaristlere ve oyunculara bile neredeyse zırnık koklatmamaya çalışmışlar hep. Artık bu senaristlerin kerizliği midir yoksa bizim yapımcılar çektikleri filmleri hiç mi izlememiş o kadarını bilemiyorum. Ama filmlerde inceden bir "Hak alınmaz, günün birinde patronun canı sıkılınca o kendiliğinden verir," mesajı olduğundan da kıllanmıyor değilim.

Geçtiğimiz hafta yirmi beş yıldır yabancı dil sınavını geçemediği için yardımcı doçentlikten doçentliğe geçemeyen bir abimizin feryadını okudum. Abimizin tabii kendisi feryat, biz bunlara feryat diyoruz, muhtelif ön ekler alıyorlar. Hayır öğrenmek zorunda da değilsin, kimse kafana silah dayamıyor öğren diye. Kimse kimseye ehliyet almayı da şart koşmuyor, bunun bir sınavı var, giriyorsun; bazen ilk seferinde bazen de benim gibi beşinci seferde ehliyeti alıyorsun. "Sırf sağa dönmeyi ve geri vitese almayı bilmiyorum diye ehliyet vermiyorlar!" diyerek yakınan adamı da kimse ciddiye almıyor, "Ben hiç sağa dönmeyeceğim, geri geri de gitmeyeceğim, park ederken de valeyeye vereceğim," diyene "A iyi o zaman," diyerek ehliyet takdim etmiyor.

Sevgiliniz sizden "Valla eski sevgilim şöyle bir kötülük yapmıştı," ya da daha beteri

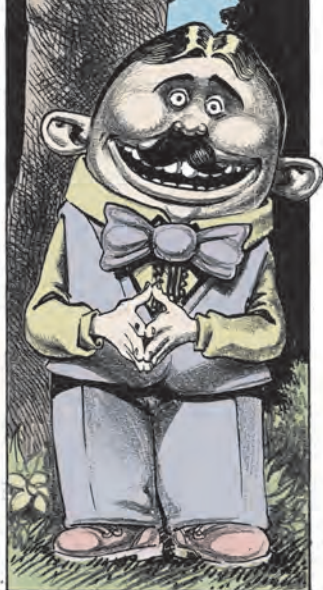
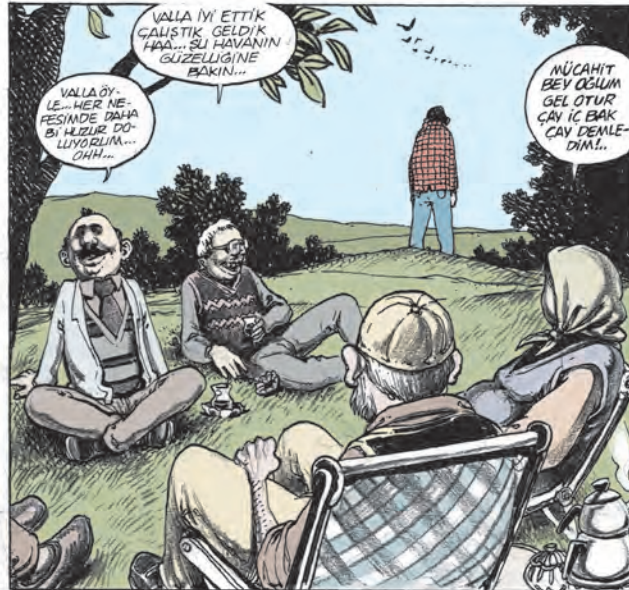
YERALTI ÖYKÜLERİ

"tek!"

ERSİN KARABULUT

...OĞLU CİDDİ MİSİN. ORDA NASI CANIN SIKIYO YAA, MİS GİBİ ORTAM... YOK ANI SÖYLE. GEYİK YADGAK KİMSE - HARBİDENİZ.
-YAA VAR DA... NE BİLİYİM. ABİ BEN ANLAMİYORUM. Bİ AÇAĞIYLA... YAA ADAMLAR HAYAT BOYU UĞRAŞIP BURAYA GELİMLER TAMAM MI... HALA YOK İYİLİK, YOK SAF-LIK, GÜZELLİK DİRDİNDELER... HAYIR YANI NE GEREĞİ VAR, BURDAN DAHA NE REYE GİDİCEKSEN... SÖYLE İKİ GEYİK SEVİREMİYOSUN YAA...

"Bir arkadaşımın sevgilisi ona şöyle bir kötülük yapmış," diyerek ayrılma ne düşünürsünüz? Ya da oturduğunuz apartmana girerken adamın biri size kafayı gömse ve "Bu apartmandan biri bizim bir arkadaşına kafa atmış," diye kendini savunsa ne hissedersiniz? Arada

bunları düşünmekte fayda var.

Diğer bir alıştırma konusu da şu. Ailelerin arasında ayırım yaptığı kardeşlerden daha az ilgi gören, aileden daha çok dayak yiyen, kendisine bayramlık alınmayan, kardeşi kuaförlere

götürülürken kafası zorla sifıra vurulan, kardeşi lunaparka götürülürken eve kapatılan çocuk ailesine de ve hiçbir suçu olmasa da kardeşine de mesafeli davranmaya başlar. Ha üstüne üstlük kardeşi lunaparktan dondurmasını yalaya yalaya gelip diğer çocukçağız

rutin dayağını yerken kenardan gülererek seyredirse o iki çocuk arasında kardeşlik falan kalmaz gibi geliyor bana. Bunu da düşünmekte fayda var.

Hemen hiçbir soygun filminde seyirci olarak bankayı tutmuyoruz farkında mısınız? İnsanların kendilerini bankalardan ziyade banka soyguncularına daha yakın görmesinde, banka olmaksızın banka soyguncusu olmayı tercih etmesinde deşilesi bir hikmet var.

Kısa ömürlü yenilikler çağındayız. Bakın bundan on beş yıl önce öyle filmlerin kamera arkasıydı, yönetmenin yorumlarıyla izleme seçeneği falan yoktu hayatımızda. Ama DVD'lerin piyasaya çıkmasıyla hepimiz bu "DVD ekstralarının" peşine düştük. DVD'sini aldığımız filmleri izledikten sonra bir de kamera arkalarını, filmi nasıl çektiklerini, film hakkında yönetmenin oyuncuların falan ne düşündüklerini merak eder olduk. Ama gel zaman git zaman bu medyum hayatımızdan çıktı, yani evet çıkmadı ama nasıl müzik CD'leri artık çok daha az satılıyorsa DVD'ler ve hatta onun yerini alan Bluray diskler de eskiye nazaran daha az satılıyor. Filmler artık dijital olarak satın alınıyor, stream ediliyor, netflix, amazon ya da basbayağı abone olduğumuz dijital televizyon platformlarından satın alınıyor. E hani DVD ekstraları? Çok da ihtiyacımız yokmuş demek ki.

Benzer bir eskiye dönen yenilik de Amazon. Amazon mağazadan alışveriş yapmayı ortadan kaldırmak iddiasıyla ortaya çıktı. Artık alışveriş için kışımızı kaldırıp bir dükkâna gitmeye gerek yoktu, kitaptan deterjana, lahanadan televizyona her şeyi Amazon'dan alacaktık ve almaya da başladık. Bunun neticesinde bir sürü elektronik ürün satan mağaza ve bir sürü büyük kitapçı topu attı ve kepenkleri kapattı örneğin. Ha Amazon ne yaptı? Valla onca yılın ardından geçen aylarda kitapçı dükkânları açmaya başladı, yetmedi gitti Amerika'nın en büyük süpermarket

DEVAMI II. SAYFADA

zincirlerinden birini satın aldı, resmen bir anda 500'ün üzerinde dükkân açtı. E hani internette alışveriş? E hani artık mağazaya gitmeyecektik? Ha değişen bir şey yok mu? Var elbette. Amazon'un kitapçıları da, süper

marketlerinde de normalden çok daha az insan çalışıyor, insanlar oradan da amazon hesaplarıyla alışveriş yaptıkları için kasiyere gerek kalmıyor. Sadece Amerika'da yaklaşık üç milyon kasiyerin işi tehlikede. Daha fazla insan işsiz

kalacak, saha çok işsiz olduğu için daha düşük ücretlere çalışacağız vesaire; silsile yoluyla hepimize ayrı ayrı girecek. Tam da onlara ihtiyacımız varken ludistler nerede?

"Gece böyle güzel
Kara ve yalın
Uzat sokakları
Tek bir çiçek atılsın suya
Çünkü resmi yapılmaz yalnızlığın"
- Sennue Sezer, 'Çine Bir Şarkı'
şirinden

ELLİ YILIMIN ELLİ HAKIKATLI TÜRKÜSÜ

1. Cemilemin geldiği dağlar meşeli... 0 tarihi soru: Nasıl, nasıl edelim de biz bu işe...
2. İzmir'in kavakları, dökülür yaprakları... 0 konakların yıkılışı gibi, manzara kapayan garabetlerin yıkılışını da bir gün coşkuyla kutlayacağız umarım...
3. Kiraz aldım dikmeden haydi de dallarını bükmeden, bir armağan ver bana Halimem ben bu elden gitmeden... İnsanda durduk yere Bolu'ya gitme isteği uyandırıyor...
4. Bülbül ne ötersin virandir bağım, dost senin elinden ben yana yana... "Tükendi fitilim" kısmı ümit kırıcı...
5. Ah bir ataş ver cigaramı yakayım... Uzun oluyor gemilerin direği, güzel oluyor gemileri uzaktan seyretmesi...
6. Urfalı sevmiş... "Sir var sözümde, sözümün sırrı yarın isminde:" Çok yüz yıllık bir miras bu türkü...
7. Nemrudun kızı, yandırdı bizi... "Sil yazımızı" diyor, "Mevlam gör bizi." Yazıyı yazan siler de. Zira yazarlık için kalemden ziyade silgi lazımdır insana...
8. Kalenin dibinde taş ben olaydım... Gelene geçene yoldaş olmak için bu istekte bulunan topraklar, hakikaten aziz...
9. Tanrı'dan diledim bu kadar dilek... 0 kara kaşlar, kara gözler daha kim bilir neler neler yazdıracaklar aşklara...
10. Yaz demedim kış demedim eğlendim... Her mevsim coşup taşır, nihayetinde "Dünya pas!" demek...
11. Çarşamba'yı sel aldı... Gizli sevda eşittir ateşten gömlek. Ateşten gömleğin ütüsü nasıl yapılıyor?
12. Karadür kaşların ferman yazdırır... Tam sevda hali: Ormanın gümbürtüsü başa başa vururken, nazlı yarın 'hayal'

dozunda belirmesi...

13. Su sızıyor sızıyor taşların arasından... Enişte'nin 'hişt' sesiyle lezzet kattığı şahane türkü...

14. Yüksek eyvanlarda
bülbüller öter... Ölümnden
beter çekmek, bir hummalı
yaşamak...

15. Yanıyorum... Bahçe
duvarından da, sevgi duvarından
da aşırır insanı bu mucize
türkü...

16. Yalan dünyada...

Dünya yalansa rüya gerçek
demektir...

17. Mihriban... Aşk kağıtlara
yazılmıyor, işte böyle gönüllere
yazılıyor... Daha ne olabilir,
lambada titreyen alev üşüyor...

18. Hey onbeşli onbeşli,
Tokat yolları taşlı... "Gidiyom
elinizden, kurtulam dilinizden"
kısmı iyice hazine...

19. Bilirsen mi senlen niye
küsmüşem... Devamında açıklıyor
sebebi: "Bahmadın yüzüme size
gelende..."

20. On dört bin yıl gezdim
pervanelikte... Haydar'ın
efsaneleştiği başyapıt...

21. Karahisar kalesi yıkılır
gelir, kakülü boynuna dökülür
gelir... Karlı dağları aşacağız,
bayramlaşacağız...

22. Mevlam bir çok kert vermiş, beraber derman vermiş...

Karşılıklı gollerle maç devam ediyor...

23. Değirmen üstü çiçek... Can Ilgaz'ı bebekken bu türküyü pek
çok uyutmuştum...

24. Hele yar yar, zalim yar, hain yar... "Zalim yar" olmasa,

edebiyat da olmazdı valla...

25. Altı hızma mülayim, seni haktan dileyim... "Sen terle, ben
sileyim" hakiki aşk
çağrısı...

26. Kesik çayır biçilir
mi... Ankara'nın her
şeyi gibi, tren yolunun
da gahi eğri gahi doğru
olması...

27. Burçak yolması... Öncü
kadın türküsü. "Sorum
şu deyyusa" diyor, "kaç
tarlası var?"

28. Bu gala daşlı gala...
Ara ara bedenden
oynamayan ruhu ne
yapalım de mi biz?

29. Bir of çeksem karşılıklı
dağlar yıkılır... "Ellerim
mektubu gelmiş okunur,
benim yürüğüme hançer
sokulur" pek acıklı...

30. Beyaz giyme toz
olur, siyah giyme söz
olur... En yakan tarafı
"Zaten bende talih yok,
seni benden alırlar" dediği yer...

31. Yazımı kışa çevirdin,
bak gözümde yaşa
Leylam... Hepimiz
Mecnunuz, hepimiz gökte uçan
kuş...

32. Yüce dağ başında yağan kar idim... Hikayede kırılma
yaşanır ve şimdi uzaklardan bakan sen olursun...

33. Vardar Ovası... Ak topuklu beyaz kızlar, canımın içinde
canlardır...

34. Bir evler yaptırdım mori Ramizem, sazdan samandan...

"31 Ocak 2018 Çarşamba ve her çarşamba, akşam dokuz buçukta...
Sefahathane, Beyoğlu Atlas Pasajı"

Mecnunuz, hepimiz gökte uçan
kuş...

Yapay Morilere karşı en organik mori...

35. Çayeli'nden öteye, gidelim yalı yalı... Çay toplayan eller sağ
olsunlar, varolsunlar...

36. Haburadan o yani pazaradur pazara... 'Zalimin kızı' yetmez
gibi, 'Hayırsızın gelini' bi de...

37. Evlerinde lambaları yanıyor... "Deli olmuş" diyenler hiç mi
delirmezler?

38. Evlerine vara gele usandım, ayağıma diken battı gül
sandım... Aradaki 'Oooooo' nidası aşırı derecede kayda değer...

39. Acem kızı... "Burnu fındık, ağzı kahve fincanı" bir hayli iştah
uyandıran bir tarif yalnız...

40. Sobalarında kuru da meşe yanıyor efem... Mehmet Efe ve
Bocuklu Gelin baş rollerde...

41. Caney caney caney işte meydaney... Dar günde toz olanları
paspaslayan türkü...

42. Arda Boyları... '0 giymatlı İsmayıl' bariz rol çalar...

43. Manda yuva yapmış süğüt dalına... Öküzleri koruyalım,
öküzleri torbadan düşürmeyelim...

44. Bilmem şu feleğin bende nesi var... En aklımda kalan yeri
"Sanki benim mor sümbüllü bağım var" mısralar...

45. Şekerli misin vay vay... İnsan merak ediyor, enterisi ala
benzeyende...

46. Sendeki kaş göz bende de olaydı vay... "Edalı küçük
hanımından" ayrılmak hiç kolay olmoor...

47. Silifke'nin Yoğurdu... Bir ince 'damdan yuvarlanış' yaşanır...

48. Adanalı... "Evede duramıyom sana dadanalı" diyen var,
daha ne diyebilir ki insan...

49. Aman Örmancı, canım Örmancı... Bay Mustafa'nın masum
dama oynama arzusuyla başlayıp kara haberle nihayetlenen
çalışma...

50. İğdir'in al alması... "Ne böyle sevda gördüm ne böyle
ayrılıklar" diyen muhteşemlik...

("Gide gide bir söğüde dayandım"/"Şeker Oğlan"/"Zeytinyağı
yiyemem aman"/"Kekliğim kınalıdır" ve "Mezarımı derin kazın"
yazmasam içime sinmeyecek güzellikler. Sonuncusu, rahmetli
Yaşar Kemal tarafından seslendirilmiş. Dinleyenlere illa ki
tavsiye ederim.)

Mustafa Satıcı

"kendimi
durduracak
değilim"

Fırat Budacı

AŞKIN GEOMETRİSİ

I. Sizi Kimse Ayıramaz

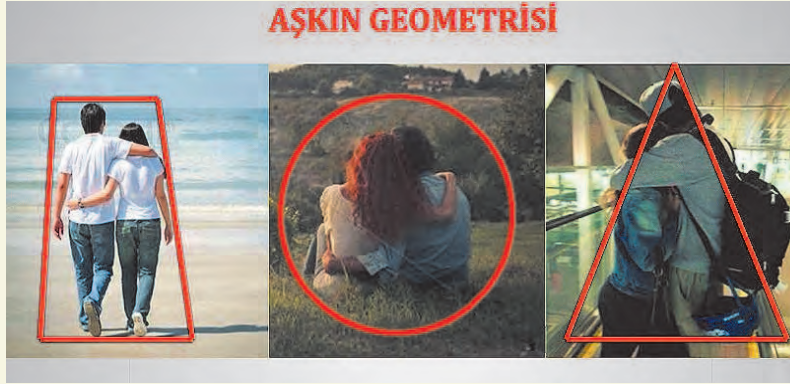
Özlemişim. Epeydir görmüyordum tek vücutları. Aşırı aşktan iyice içine kapanan bu çifti, yaklaşık üç metre ötelerindeki masamdan rahatlıkla izleyebiliyorum. Buraya birbirlerine yapışmış bir halde tek

vücut olarak geldiler. Adam, omuza attığı koluyla kadının kafasını sıkıştırırken, kadın kollarıyla adamın belini sarmaya çalıştığından yürümekte bir hayli zorlanıyorlardı. Yeni aşk, bazı çiftleri yanlarından hafifçe eriterek birbirine kaynaştırır. Yol boyunca sık sık yaşanan öpüşmelerin verdiği ıslaklık yapışma gücünü artırır. Ortaya iki kafalı, dört bacaklı, eni boyuna yakın, ama erkeğin daha uzun boyu yüzünden yamuğa benzer bir organizma çıkar. Aşk bir çeşit patoloji olduğundan ayaklardan ikisinin 36, diğer ikisinin 43 numara olması şaşırtıcı değildir. Bu tür organizmalar hem hantal bir yapıya sahip olduklarından, hem de öpüşmek için sık sık durduklarından hareket kabiliyetleri oldukça düşüktür. Metro turnikesi, AVM kapısı gibi yerler dışında kimse ayıramaz onları. Lise yıllarımda ben de böyle bir kaynaşma yaşamış, ilişkinin ilk aylarında sevgilime yapışmıştım. Yürümek çok zordu. Mesafeleri iki katı sürede alabiliyorduk. Boy farkı gözetmeksizin sürekli sevgilimin üzerine kapandığımdan sırt ağrıları çekiyordum. Özellikle kış aylarında, giydiklerimiz yüzünden birbirine sarılan bir çiftten çok, içinde insan olduğu şüpheli garip bir tekstil yığınına benziyorduk. Tahminim bizi görenler sarılarak yürüyen bir çift değil, kendi kendine hareket eden gocuklar görüyordu.

Yan yana oturup bütün varlıklarıyla birbirlerine sarılınca yamuktan çembere dönüşüyorlar. Adam, kızın saçlarını parmağıyla kulağın arkasına alıyor. Aslında istese bu güzel saçları kendi kulağının arkasına da alabilir. Çünkü kendi yüzüyle kızinki arasında yaklaşık üç santimlik bir mesafe var. Modern hayata uyum sağlayamayan ilkel benliğimiz, bütün aşkılar üremeye sonuçlanacak sandığından yakın temas konusunda ısrar ediyor. Üremeye programlı beynin ürünü olan aşk, zaman ve mekan gözetmeksizin "uzaktan ürenmez, üreyecekseniz yakın durun" mesajı verdiğiinden sürekli bir temas yaşıyor. Öpüşme sıklıkları suni solunum ritmine yakın. Dudakları uyumuş olmalı. Aslında tek bir organizmadan bahsettiğimize göre, iki kişinin öpüşmesinden

çok, bu canlının kendi kendini öptüğü sonucuna varabiliriz. Dünyayla hiçbir ilgileri yok. Bağlantıyı kesmişler. Mekândaki diğer müşteriler, ben ve garsonlar bu sahneyi gerçekçi kılmak için yerleştirilmiş birer figüran gibiyiz. Garson bu hermafrodit yapıya nüfuz etmekte zorlanıyor. Sipariş almak isteyen garsonun ısrarlı bekleyişi uzayınca, nihayet erkeğin kafası kütlenin içinden ayrılarak iki bira söylüyor. Garson daha ayrılmadan adamın kafası kütlenin içine geri dönüyor.

Aşk canlısının yarısı (eril kısmı) aniden ayağa kalkıyor ve oturmaya devam eden diğer yarısı (dişil kısmı) dudaklarından öpüyor. Bir veda öpücüğü bu. Erkeğin öpmek için eğilirken oluşturduğu doksan derece düşünülürse tam bir dik üçgen. Ayrılrken elleri en son parmak uçlarına ulaşınca kadar birbirine temas ediyor (onsuz gidilecek mesafeyi bir kol boyu kısaltmak). Bu ayrılığı anlamak çok zor, normalde vücut bütünlüğünü bozmadan beraber kalkmaları gerekiyordu. Artan merakıma rağmen, o tarafa direkt bakmayı keserek yan bakışlarla idare etmeye başlıyorum. Çünkü bir aşk canlısı ikiye bölünmüşse, kalan kısım normal insana dönüştüğünden dış dünyadan gelen bakışları yakalayabilir. Bu ani bölünme konusunda mantıklı bir açıklama bulamıyorum, çünkü bildiğim kadarıyla yapışık çiftler, işleri ne olursa olsun birlikte

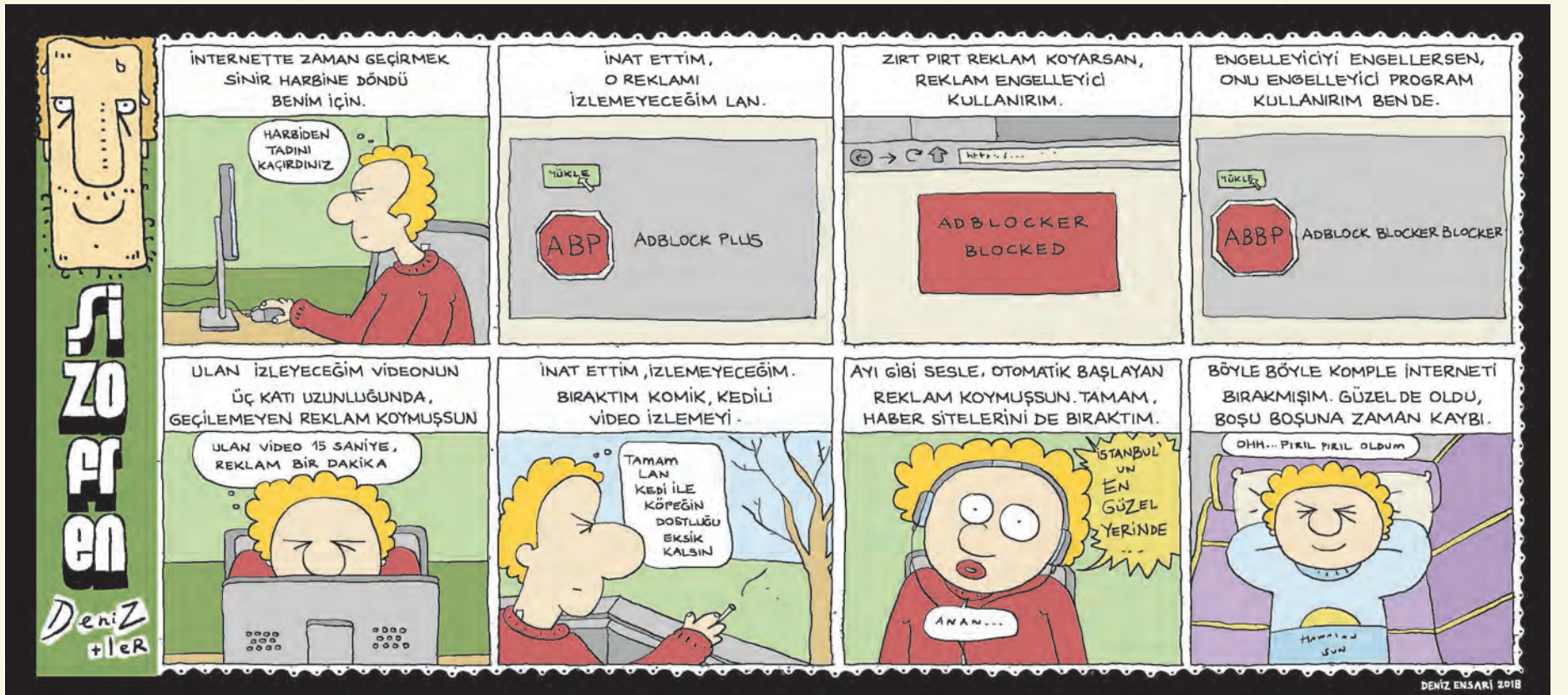

halledebilirler (amfiye sevgilisini sokup boşta kalan eliyle not tutmak, sol eliyle sevgilisini boynundan sarmalayıp sağ eliyle para uzatmak vb.). Kısa bir süre sonra durumu açıklamak için boşuna çabaladığımı anlıyorum. Açıklama, su vurulmuş saçlarıyla geri geliyor. Tuvalete gitmiş. Organizmanın yarısı ihtiyaç gidermiş. Demek ki adam biraz önce sevgilisine 3 santim mesafeden, "Ben bi tuvalete gideyim," demiş ve karşılığında öpücük almış. Masaya oturur oturmaz tek vücut pozisyonuna geri dönüp öpüşmeye başlıyorlar. Ayrılrken kaybettikleri öpücükleri karşılayabilecek uzunlukta bir öpüşme yaşıyor. Biralarına neredeyse hiç dokunmuyorlar. Aslında tek bira, iki bardak alsalar hem daha ekonomik hem de ilişkileri için daha uyumlu bir karar vermiş olurlardı. Çeşitli şekillerde yaklaşık bir saat oturduktan sonra kalkıyorlar. Uzaklaşırlarken onları seyretmeye devam ediyorum. Zaten sarılarak yürürlerken sokağın ortasında durup daha çok

sarılıyorlar. Tam bir ikizkenar üçgen.

II. Noldu şimdi?

"Ya niye yüzüme kapatıyorsun?" diye bağırarak çatlak bir erkek sesini kim duysa dönüp bakar. Dönüp bakıyorum. Arkası bana dönük bir adam telefonla konuşuyor. Çok uzaklaşmadan dar bir alanda hareket ettiğine göre, elinde çalan telefonla buralardaki bir mekândan çıkmış olmalı. "Hayır, niye kapatıyorsun sen onu söyle?" diye bağırırken yüzünü bana dönüyor. Gözlerime inanamıyorum, bizim tek vücudun eril yarısı bu! Derhal karşı kaldırımdaki alçak tabureli biracıya oturuyorum. Görüş alanım çok iyi, mesafe yaklaşık üç metre. Soruyu tekrar soruyorum. Karşıdan gelen cevabı akli almadığı için olacak, "Alla Allaa! Kızım manyak mısın sen, ne alakası var?" diyor. Daha iki hafta önce öpmelere doymadığı birine "manyak" demesi hiç hoş değil. İçimden, "Olmadı aslanım," deyip garsona bir bira sipariş ediyorum. Eril, "Ya kızım, hasta mısın sen, duymadım diyorum sana!" diye bağırınca problemin ne olduğunu anlıyorum: "Tek vücut yaşayan çiftlerin kız tarafı memlekete gidince erkek tarafın arkadaşlarıyla dışarı çıkması ve gürültülü mekânda telefonu duymayarak iletişimi aksatması üzerine kız tarafın memlekette coşması" isimli sorunla karşı karşıyayız. Telefonun tekrar yüzüne kapanmasıyla Eril'in öfkesi kontrolden çıkıyor. Bu kadar basit bir sorunun nasıl bu hale geldiğine inanamıyorum. Zor zapt ettiği çatlak sesi kızın memleketinde yankılandığını diye öfkeyle basıyor telefonun ekranına. Öfkesini ağzında bekleten insanlar gibi gözlerini hızla kırıştırıp alt çene kaslarını sıkıyor. Telefonun her çalışında alt çenesi biraz daha öne gelerek Fatih Terim kalitesine ulaşıyor. İki hafta içinde aşk dolu gözlerden, Fatih Terim'in basın toplantısı öncesi tüm ülkeye ders vermeye hazırlanan öfkeli çenesine nasıl geldi? Telefon bir türlü açılmıyor. İlişkiye servis sağlayan operatör çalma sayısını yeterli bulunca adam kısa bir an ekrana bakıp tekrar arıyor sevgilisini. Oturduğum yerden "aç artık kızım!" temennisinde bulunuyorum. Çalma sayısı en fazla üçe ulaşmışken adam yeniden ekrana bakıyor. Karşı taraf, ekranda no'yu tercih eden başparmağıyla Eril'i ezmış olmalı. Oturduğum yerden "arama artık" temennisinde bulunuyorum. Ama Eril duracak gibi değil. Yüzüne telefon kapatılan erkeğin öfkesi, alışveriş merkezinde istediği alınmayan bir 4 yaşın kendini yere atan öfkesine ya da arkadaşlarıyla tatile gideceğini söyleyince ailesi tarafından reddedilen bir 16 yaşın kapı çarpan öfkesine denktir. Bu üçünü bir araya getirseniz rahatlıkla bir savaş kazanabilirsiniz. Eril yine basıyor tuşlara. Fakat bu sefer telefonun kulakta bekleyişi daha da kısa sürüyor. Aradığı kişiyle ilgili bilgi veren başka bir kadının sesini duymuş olmalı. Artık sinematografik bir görkem isteniyorsa tek bir hareket kaldı; telefonu yere çarpmak ve ihtişamlı bir finalle aşkın geometrisini parçalamak. Yemiyor. Arkasındaki duvara avuç içiyle tokat atmayı tercih ediyor. Elini duvardan çekmeden bir süre hareketsiz kalıyor. Şu haliyle adam tam bir sinir küpüne benziyor.

Merhaba.

Baba olunca ben şunu anladım. “Çocuk” demek “çeyrek altın” demekmiş, ben bunu anladım. Çocuk, çeyrek altın’la çok özdeşleşmiş bir şey. Her gelen çeyrek altın takıyor. Bu konuyla ilgili çok ruh hastası bir olay yaşadım ben. Çocuk henüz iki aylıktı, Bodrum’dan bir arkadaşım aradı beni. “Alpaycım” dedi, “hayırlı uğurlu olsun, Allah analı babalı büyütsün, Hazar’ın çeyrek altınını aldım, en yakın zamanda geliyorum İstanbul’a, çocuğun çeyrek altınını takacağım, görüşürüz” dedi. Birkaç ay sonra da geldi gerçekten İstanbul’a. Bize geldi ziyarette. Çeyrek altın takacak ya, her zamanki misafir ağırlamanın bir üst seviyesinde bir hizmet söz konusu kendisine. Çar var, kurabiye var, normal düz misafir menüsü bu, buna ilaveten bir de meyve de var. Meyve de var çünkü çeyrek altın takacak. Bu böyle yiyor, içiyor, sohbet muhabbet, gözüm sürekli elinde bunun, “ne zaman takacak acaba bu çeyrek altını, acaba hangi cebinde şu anda çeyrek altın, hangi eliyle takacak?” Yedi içti, “hadi Allah analı babalı büyütsün” dedi, çekti gitti. Çeyrek altın falan da takmadı. Biz Özlem’le kalakaldık. “Çeyrek altın takmayacak mıydı bu şimdi” dedim. “Valla takacaktı ama, öyle söylememiş miydi sana, meyve de yedi çünkü” dedi Özlem’im. “Öyle demişti ama, ne bileyim, neyse artık” dedim. “Neyse artık” dedim ama o gece gözümde uyku girmede. Bütün gece ÇEYREK ALTIN’la boğuştuğum rüyamda. Sonraki birkaç gece de her gece rüyalarımda çeyrek altın gördüm. En sonunda dayanamadım, aradım kendisini. “Tacettin” dedim, “sen bizim çocuğa çeyrek altın takmayacak mıydın, öyle söylemiştin ama, unuttun mu ki acaba” dedim. “Alpaycım yemin ediyorum unutmuşum o gün” dedi. “Cebimdeydi biliyor musun” dedi. “Hangi cebindeydi” dedim. Bu bir afalladı. “Ceketimin cebindeydi işte” dedi. “Ben şu anda neredeyim biliyor musun” dedi. “Gemlik’teyim, sana” dedi “buradan bir zeytin almışım, aklın çıkar, parmaklarını yiyeceksin yemin ediyorum” dedi. “En yakın zamanda geliyorum, çocuğun altınını takıyorum, sana zeytinini takdim ediyorum” dedi bir de üstüne. Üç gün sonra Kadıköy’de bir kahvecide buluştuk. Bu eli boş geldi. Gözüm en azından bir elinde bir küçük kavanoz da olsa bir zeytin aradı çünkü. Yenildi, içildi, “hadi eyvallah” dedi, çekti gitti yine. Ne bir çeyrek altın var, ne bir zeytin. Hesabı da bana taktı. Dedim “demek ki Tacettin ağır ruh hastası, demek ki bu çocuk böyle, benimle oyun oynuyor, takmayayım madem kafaya” dedim. “Takmayayım kafaya” dedim ama berecedemedim. Üç gün sonra aradım kendisini. “Yahu” dedim “Tacettin, sen nasıl bir insanın, çocuğa çeyrek altın takacağım diyorsun, çeyrek altın yok, sana Gemlik Zeytini vereceğim diyorsun, Gemlik Zeytini yok, insanı heveslendirip heveslendirip hevesini kursağında bırakıyorsun, sen nasıl bir insanın acaba” dedim. “Alpaycım” dedi, “inanmazsın”,... dedim “inanmam”,... “o gün arabada unuttuğum altınla zeytini, ama şu anda neredeyim tahmin et” dedi. “Neredesin” dedim “Allah’ın cezası”. “Afyon’dayım” dedi. “Sana buradan bir kaymak almışım, delirirsin” dedi. Dedim “ya kapat, ruh hastası”. Bir de böyle insanla kaymaklı kaymaklı konuşuyor. “Arama lan bir daha beni” dedim. “Ben seni aramıyorum ki zaten, sen beni arıyorsun hep” dedi. Bir de böyle laf soktu. O günden beri aramıyorum ama aslında aramamak için de zor tutuyorum kendimi. Çünkü minicik küçücük bir ihtimal de olsa, doğruyu da söylüyor olabilir. Belki de şu anda Tacettin’in elinde, bana verilmek üzere, bir çeyrek altın, bir Gemlik Zeytini, bir Afyon Kaymağı olabilir. Gerçekten çok üzülüyorum.

Bugün de çok acayip bir şey oldu. Dergiye gideceğim diye evden erkenden çıktım. Karaköy’de bir börekçiden bir poğaçaya alayım dedim. Bir şey yemeden çıkmıştım çünkü evden. Girdim poğaçacıya, normal poğaçaya var, bir de böyle yuvarlak börek gibi bir şey var. Poğaçaya boyutunda ama. Onu alayım istedim. Gösterdim, “şunu alayım” dedim. “Kaç lira” dedim. “Sekiz lira” dedi börekçi. Ben onu “sekiz lira” olarak duydum ama beynim kabul etmedi. “İki lira” olarak kabul etti beynim onu. Beyin bu çünkü, bunun önüne geçemezsin. Yuvarlak börek gibi şeyi alırken iki lira’yı koydum tezgaha. “Sekiz lira” dedi adam yine. Dedim, “sekiz mi, bunu

-SON-

almayayım o zaman, normal düz poğaçaya alayım” dedim. Normal düz poğaçaya doğru davranırken adam, “neden pahalı ki acaba bu bu kadar” dedim. Cevaba bakınız, “taze çünkü bu, ona göre fiyatlandırıyorum” dedi. “Ha iyi, öyleyse öyledir o zaman” dedim, aldım düz poğaçayı, çıktım dükkandan. Ömrümde de ilk kez böyle bir şey duyuyorum ha. Düz poğaçaya da bir buçuk lira verdim. Off yaa. Gerçekten esnaf olmak ehliyetine tabi olmalı. Yoksa bu böyle olacak iş değil, ben size söyleyeyim. Sekiz lira

ne lan ne idüğü belirsiz bir şeye. Geçende de bir kasiyere çok pis rezil oldum, o oldu. Market’te kasanın önüne geldik öyle Özlem’imle birlikte. Kasadaki adamın adı “Onursal”. Derken bir şey oldu, bir muhabbet oldu, Özlem’im, “adınız gerçekten Onursal mı” diye sordu adama. Niye soruyorsa. Onursal işte. Ben de gerizekalı gibi “Onursal başkan” dedim. “Onursal başkan” dedim ya, ben ne yaptım diyerek alnıma vurdum. Avcumun iyle, ama bunu kimse görmedi. Umarım duymamıştı

dedim içimden. Duymuş. “Herkes de aynı şakayı yapıyor, daha yaratıcı şakalar bekliyorum artık insanlardan” diyerek iyice. Yirmi yıllık profesyonel mizahçyım, yaptığım şakaya bak. O gün çok ağladım. Hoşça kal.

“İlahiyya”
28 Ocak Pazarı / **Kadıköy Bahane Kültür Salon** / Saat: 19.00 / bilgi: 0216 345 54 49
2 Şubat Cuma / **BKM Mutfak Sahne** / Saat: 21.45 / bilgi: 0212 327 72 00
7 Şubat Çarşamba / **İzmir Alsancak Bios** / Saat: 21.00 / bilgi: 0530 575 23 96
8 Şubat Perşembe / **Aydın Gramofon** / Saat: 17.00 / bilgi: 0256 214 53 40

ÖMER GÖKSEL

ENGİN ERGÖNÜLTAŞ

Geceyarısı ayazında
Korkuluğun gömleğini giyip
Uyuyacağım.

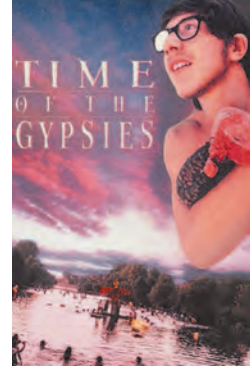
Matsuo Basho/ Japon haiku ustası(1644/1694)

Hafif çiseliyor. Sallanan çıplak dallar. Bir şeyler mi yakmışlar bir duman dağılıyor. Uzaklardan akşam ezanı. Arka taraftaki yokuşta o kapüşonlu adam ve gezdirmeye çıkarttığı (beyaz)köpeği. Zavallı köpek. Niye bizi bu kadar seviyor bu zavallılar.Yazık. Boyu da yetişmiyor; adamın yüzünü (nispeten biraz daha cepheden)görebilmek, bir saniye olsun onunla yüzyüze gelebilmek için sürekli zıplıyor.Yüzüne doğru. Bir daha zıplıyor. Zıplıyor. Bir daha. Bir daha... Bir saniye bakıp düşünüyor.Adamın yüzüne.Aşırı sevinçli. Kuyruk tıkr tıkr. Ne kadar eşitsiz, meşakkatli (biraz da iç paralayıcı) bir ilişki.(aşk) Hâlâ sıcıyor. Eğil bari. Çömel be adam. Bi sarılsın boynuna.

Ben? Ben aynı.Aynı şeyler. Hint dönemi bitmedi. Hâlâ dinliyorum. Biraz ürkütücü. Fazla sürdü. Seyrediyorum. Biter. Bekliyorum. Ne zaman neye göre değişir bilmiyorum ama. Bir gün bir uyanırım ki. Japon ya da Mısır filmlerine geçmişim. Eski mahallelerde oynanan oyunlar, (çocuk oyunları)böyle; aynı bu şekil; hiç bilmediğimiz muammalı, esrarengiz bir yolla değişirdi. Nasıl olur, kim, kimler karar verir?(Karar verilir mi?) Bütün mahalle diyelim misket oynarken, bir kalkardınız; hayda, noolmuşsa olmuş, bişey olmuş; sokaktaki herkes, hepbirden topa çeviriyor! Ya da mozaik parçalarıyla, cikletlerden çıkan o futbolcu,Türk büyükleri resimleriyle falan oynuyorlar. Herkes ama. Misket bitmiş. Ne oldu, nasıl oldu? (bir tahtalar edinilmiş, tak tak çiviler çakılıyor ya da--metal paralarla oynanan o maç--) Elinizdeki torbadaki misketler tedavülden kalkmış paralar gibi ansızın bütün değerlerini, manalarını kaybetmişler.Alt, üst mahalleler bile aynı; onlarda da değişmiş.Töbe töbe! Nasıl bi iş bu. O torba dolusu misketi atmaz, saklardınız tabii. Bir divan altına falan. (misketlerin torba içinde birbirine çarpmasından çıkan o hoş, unutulmaz çingirtı--yazmışım--) Ama, bilirdiniz ki devran dönecek, tekrar zamanı gelecek. Misketin. Beklerdiniz.(sabırlı bir yatırımcı) İşte o oyunların gizemli, ani, nedensiz değişimini hatırlatır bir

biçimde, (mekanizmalarından tamamen bi haber olduğum bir yolla) değişiyor benim bu çeşit çeşit ülkelerin kültürlerine, filmlerine, müziklerine olan aşırı, saplantılı ilgim.

Bu sefer çok uzadı. Bir şey, bir şeyler olacağı belliydi. Hissediyordum. Oldu da; Hintliler için hazırlanmış, Hintçe reklamlar çıkmaya başladı. Birden. Videoların başında.Youtube beni artık Bir Hintli olarak kabul ediyor.(İlk tescil--hadi hayırlısı--).Öyle zannediyor. (Türkiye’de yaşayan bir Hintli mi ya da?—ülkelere göre olmuyor mu bu reklamlar--). Öylece kaldım. (Dört saniye sonra reklamı geçebilme hakkımı dahi) Eh bu da oldu işte. Başlangıçta öyle değildi tabii “Türk ama bu, Hint filmlerine dadanmış ” muamelesi yapıyor, bildiğimiz Türkçe reklamlar çıkıyordu.Ama işte bir sınır, dur durak, mesafe, ölçü, nizam bilmezsen. Bu derece aralıksız, sadece, (arada başka hiçbir dilden video

İskoç, eski Romalı olanları falan duymuştum da. Böyle bu çeşit cari hayatı içinde yavaş yavaş bir Hintli’ye dönüşen? Var mıdır?

(Yazı biterken çalan şarkı:“Toote Hue Khwabon”1958 yapımı “Madhumati” filminden. Mohammed Rafi söylüyor)

Çok, pek çok sevdiğim “Çingeneler Zamanı”(ki onu da elli kere falan seyretmişimdir)

filminin ünlü meyhane sahnesi. Perran İtalya’dan dönmüş, eşini bir başkasından hamile kalmış zannetmekte. Çılgın gibi içer. İnsanın içini parçalayan o olağanüstü müzikle dağıttıkça dağıtır. Komşu (Zabit) Perran’ın peşi sıra çala çala dolaşan çalgıcıları iter “Kesin şu müziği be!” diye bağırır Zabit, “...çocuğu delirteceksiniz!”. Bilemiyorum. Belki birinin aynı şekilde...

Hepinize dostluk, kardeşlik muhabbet dolu günler diliyorum...

kard mizah köşesi

LAN OĞLUM AYAK HAYLUSU O ÖBÜRÜYLE KURULAN!..

BEN DE BÖYLE BİR AYAK FETİŞİSTİ.. YİM İŞTE...NAPICAKSIN!?

KAZA ANINDA TULUM ÇALIYOR OLMAK BENİ KURTARDI KEMER DE TAKMAMIŞTİM AMA TULUM HAVA YASTIĞI GÖREVİ GÖRDÜ...VAR OL TULUM!..

KORKUNÇ KAZAYI HAFİF SIV. RIKLARLA ATLATTIN Bİ ETKİLEN BE ADAM..NORMAL NORMAL KONULUYOR!..

LAN!

Müdevim akşamcılardan ÇİFT USKUR HULUSİ REİS

SARI İÇ SARI, HİÇ GİRME ŞİMDİ TEHLİKELİ TOPLARA. SARI İYİDİR!..

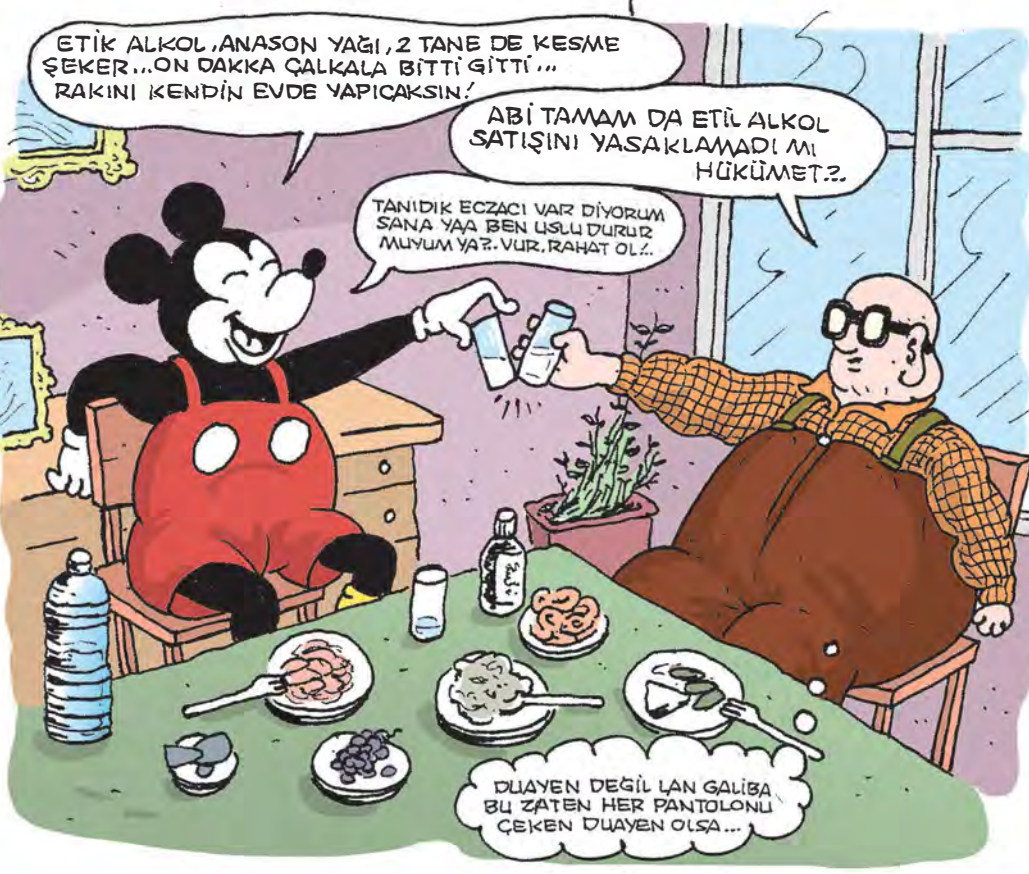
BEN Bİ ŞEY DEMİ.. YORUMKEN NAPICAGINI BİLİYÖ-SUN!..

SU FANİ DÜNYA'DA "KOT PANTO. LONLA EN ÇOK RAHAT EDEN İNSAN" ÖDÜLÜ HER SENE OLDUĞU GİBİ BU SENE DE DAVUT GÜLOĞLU'NA GİDİYOR... DAVUT BU ÖDÜLÜ DENİZİN İÇİNDE KOT'LA HORON TEPTİĞİN. DEN BİRİ HER SENE ALIYO VE KOLAY KOLAY BIRAKAÇAĞA DA BENZEMİYOR!..

HERKESE ÇOK TEŞEKKÜRLER EVDE KOYACAK YER KALMADI!..

ETİK ALKOL, ANASON YAĞI, 2 TANE DE KESME ŞEKER...ON DAKKA ÇALKALA BİTTİ GİTTİ... RAKINI KENDİN EVDE VAPICAKSIN!

ABİ TAMAM DA ETİL ALKOL SATIŞINI YASAKLAMADI MI HÜKÜMET?..

TANIDIK ECZACI VAR DİYORUM SANA YAA BEN USLU DURUR MUYUM YA?.. VUR, RAHAT OL!..

DUAYEN DEĞİL LAN GALİBA BU ZATEN HER PANTOLONU ÇEKEN DUAYEN OLSA...

YETER LAN ALACAĞIMIZI ALDIK ÇIKALIM HADİ ŞURDAN YAKALANICAZ!.. BORNOZA DA BAKILMAZ KI..MİNA KOYIM...

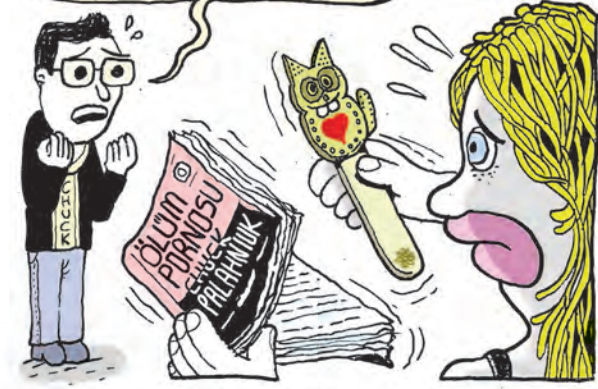
AMA CEBİ VAR?.. NİYE CEBİ VAR O ZAMAN?..

KİM VAR ORDA?!!

AHA! SKİ TUTAROĞLU!..

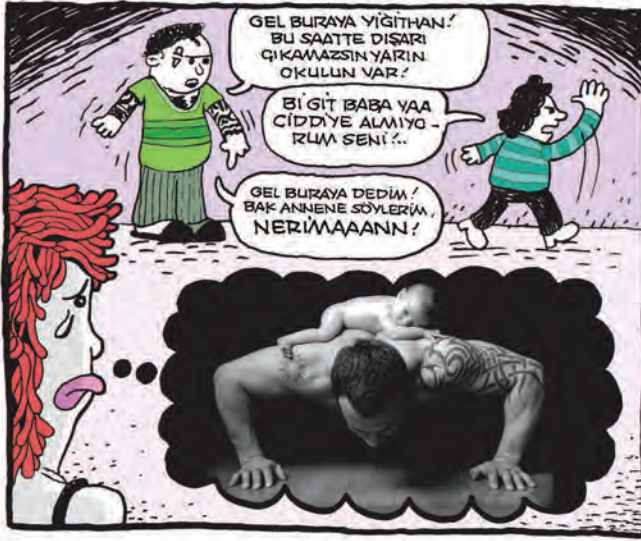
Furkan Özçoban

YAPMA ELİF YALVARIYORUM YAPMA... O AYRAĞI
YERALTI EDEBİYATI OKUMA... BİTİYORUM ERİYORUM
GÜNDEN GÜNE... YAPMA NOLUR...

Bence Dulkadiroğulları'nın erkek-
leri bambaşka. Boy, pos, tip, off...
Ramazanoğulları'nın kiiler de fena değil
bak... Vücut olarak da Saruhanogulla-
rını tek geçirim...

Vay be! Kadın
her devirde
yine kadın...

KARTPOSTAL TAKVİM

UYKUSUZ DUVAR TAKVİMLERİ

ÇIKTI! TÜM TÜRKİYE'DE!

UYKUSUZ
dükkan

www.uykusuzdukkkan.com.tr

Caner DAĞLI

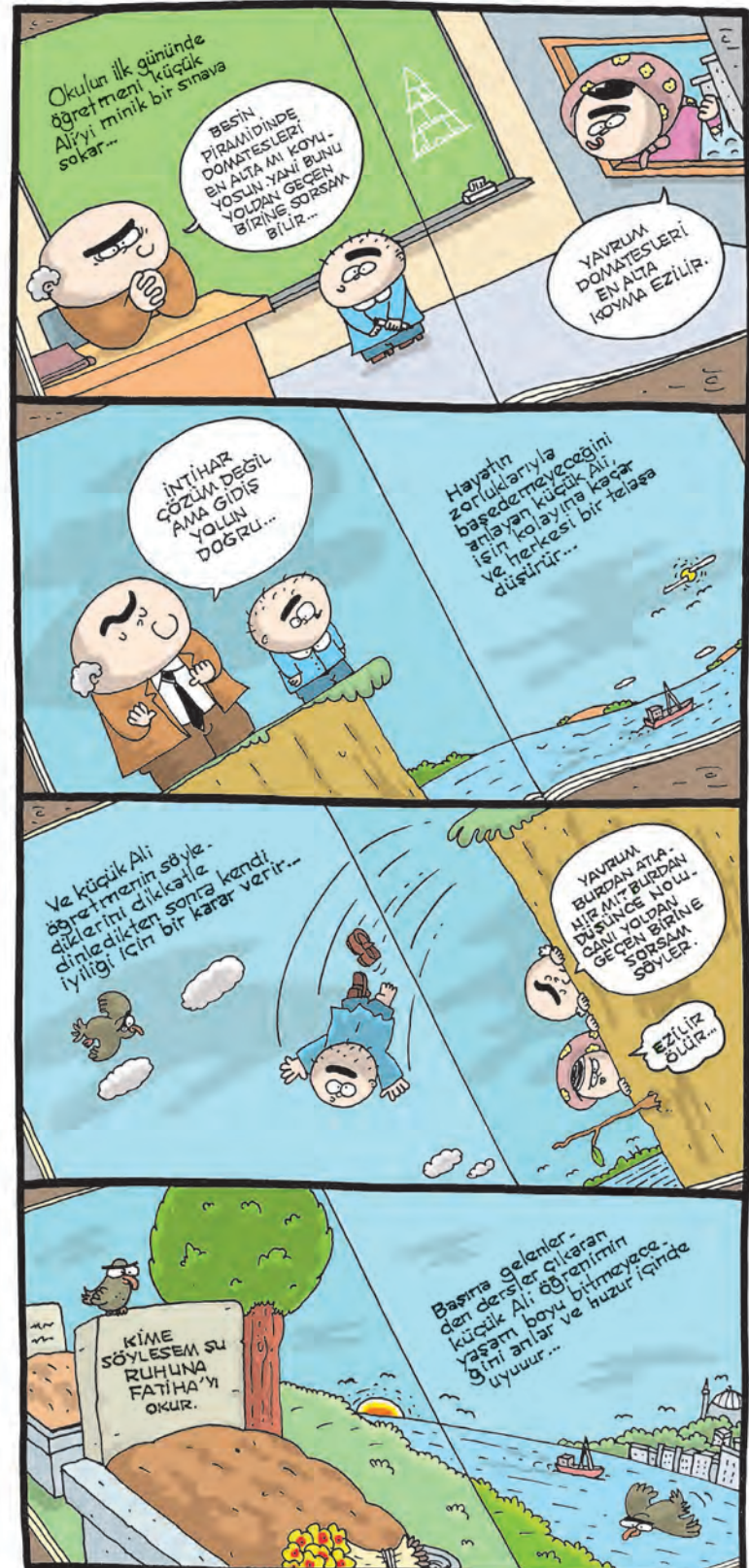

Erhan GÜNEŞ

ÇOCUK KİTABI

BARBAROS ALTUĞ

Uykusuz

Uykusuz Dergisi'nde yayımlanan tüm karikatür, yazı, esri ve karakterlerin yayın hakları saklıdır. Yayınevi ve çizerin yazılı izni alınmaksızın hiçbir yazılı, basılı ve görsel yayın organında ve sanal ortamda kullanılamaz.

Haftalık Mizah Dergisi | 25 OCAK 2018 | Sayı: 543

Haftalık Yayın Süreli Yayıncı
YAYINCISI: MÜREKKEP BASIN YAYIN LTD. ŞTİ.
İMTİYAZ SAHİBİ: Uğur Gürsoy
SORUMLU YAZI İŞLERİ MÜDÜRÜ: Barış Uygur
YAZI İŞLERİ Mdr.Yrd: Nuri Açar

Grafik: Utku Coşkun - Kerem Pişkin Kaligrafi: Şevki Sayışman
Muhasebe: Münire Tahirlir Halkla İlişkiler: Songül Yoldaş Ofis Sorumlusu: Selami Yamak
Adres: Asmalimescit Mah. Asmalimescit Sok. No: 29/4 Beyoğlu / İSTANBUL
Tel: 0 (212) 245 53 38/39 Fax: 0 (212) 245 63 60 • ISSN 1307 - 7619
Baskı: İleri Haber Ajansı A.Ş. Yenibosna / İSTANBUL Tel: 0212 454 33 33
Genel Dağıtım: DPP - 0(212) 622 22 22
Abonelik: Yurtiçi: 220 TL Amerika: 120\$ Avrupa: 80€ Uzakdoğu: 120\$
IBAN Numaralarımız:

TL: TR35 0006 7010 0000 0081 2178 59 USD: TR74 0006 7010 0000 0081 3459 73 EUR: TR42 0006 7010 0000 0081 3459 67

Dergimize ulaşamadığınız bayiler için iletişim adresi ve telefon numaralarımız selamiyamak@gmail.com 0212 245 53 38/39

